

skulle tage Sigte paa, naar vi lovgive paa dette Omraade, her er Tale om, at Børnene kunne faa, hvad de have at kræve af Samfundet, som en Ret og ikke som en Naade.

**Meyer:** Jeg skal gerne indrømme overfor det ærede Medlem for Horsens, at han har fuldkommen Ret i, at man altid har en Chance i det nuværende Samfund enten til at gaa opefter eller til at gaa nedefter. Det ærede Medlem har haft en Chance til at komme frem bl. a. her til Tinget, og det bekræfter for saa vidt hans Teori. Han er ganske vist naaet hertil paa anden Vis, end han forudsatte, ikke som Socialpolitiker ved socialdemokratiske Stemmer, men som Højremand. Det er en Forskel. Det ærede Medlem behøver dog ikke at blive saa hidsig, som han var før, det er jo ingen Forbrydelse at være Højremand (En *Stemme:* Har været!) Ja, i gamle Dage, da der ikke var parlamentariske Tilstande, vilde det ærede Medlem heller ikke have været glad ved at sidde her i Tinget paa de Vilkaar, Højre da bød. Nu er Forholdet lidt anderledes.

I øvrigt skal jeg sige, at denne Debat om Børnene og deres Chance for at naa frem og om, hvorvidt Fattigdom eller gode Kaar er det, der mest trykker ned, for mig er af den Art, at jeg maa spørge: Ville de Herrer da tage Konsekvensen af Storkapitalistens Udtalelser, som det ærede Medlem for Horsens citerede, at den bedste Arv er Fattigdom, eller — for ikke at udtrykke det fuldt saa skarpt — at have levet under smaa Kaar, hvor man har lært at arbejde under gode Forældres Røgt? Vilde det ikke blive en højst betænkelig Situation for de Herrer af Højre? Hvis de skulle føre denne Teori ud i Praksis, bliver nemlig Følgen, hvad der allerede er fremdraget, at man kunde aldrig være tjent med at efterlade et Barn en Arv, der sikrede dette Barn, maaske endog at kunne leve af sine Rentepenge. Det vilde jo være en Forbrydelse. Men ville de Herrer tage den Konsekvens? (*Fraenkel:* Ja!) Naa, det vil det ærede Medlem for Horsens, det troede jeg ikke. I alle Tilfælde vil jeg sige, at denne Konsekvens vilde forekomme mig at være ret ejendommelig i Belysning af den Politik, Højre har drevet, og det Program, Højre har (*Fraenkel:* Arveafgiftsloven!) Ja, det er kun et ganske lille Afdrag, der mangler meget endnu. (*Sabroe:* Lad dem komme med en Ændring!) Ja, lad os faa en Ændring, der gaar ud paa, at Arveretten

fuldstændig afskaffes, lad os se, om de ærede Medlemmer vilde gaa med til det, det have de ellers paastaet, at Socialisterne vilde.

Den højtærede Justitsminister har talt om, at han ikke gerne vilde gaa med til, at et Barn, født udenfor Ægteskab, fik Faderens Navn, fordi det da vilde løbe Verden rundt med den Plakat hængende paa Ryggen: uægte Barn. (*N. C. Jensen:* I Panden!). Naa, i Panden, om Forladelse, det var et Brændemærke altsaa. Jeg havde tænkt mig, at det skulde være paa Ryggen. Men lad mig sige til den højtærede Justitsminister, at det kan gerne være, nogle vilde synes, at det vilde være højst generende, hvis et saadant udenfor Ægteskab født Barn hed Alberti eller A. C. Meyer, idet man da straks vilde gætte paa, hvem Faderen var, men det forekommer mig ikke at være nogen som helst Grund til at nægte det Faderens Navn. Jeg vilde nemlig i bekræftende Fald ikke undse mig, fordi jeg er en mødig Mand, og hvis den højtærede Justitsminister er det samme, vilde han gøre som jeg. Overhovedet siger jeg: Manden skal kendes paa Ansvar. Jeg vil Frihed, Frihed ogsaa her i saa vidt Udstrækning, som findes kan, men naar jeg kræver Frihed, fordrer jeg den sandelig under et personligt Ansvar. Det synes mig, at den højtærede Justitsministers Stilling vidner om, at han vil uden om dette Ansvar. I alt Fald vil jeg tillade mig at pege paa det højst naturlige i, at et Barn, hvis Fader ønsker, at Barnet skal bære hans Navn, kan faa dette Navn. Jeg mener derfor, at den højtærede Justitsminister kunde gaa med dertil. Han vil indvende, at man ved ikke, hvem der er Faderen i adskillige Tilfælde. Ja, den højtærede Justitsminister siger, at det gælder maaske endog Halvdelen af alle disse Tilfælde. Det tror jeg dog er en Overdrivelse. Det er vist nok at sige om disse fattige Kvinder, at de ere letfærdige, og det tror jeg endda, at den højtærede Justitsminister vil faa ondt ved at bevise. I de fleste Tilfælde, hvor en ugift Kvinde faar et Barn — hvortil der selvfølgelig kun kan være en Fader —, har hun kun staaet i Forhold til denne Mand. Derfor siger jeg, at den Betænkelighed, som den højtærede Justitsminister nærer i dette Tilfælde, forekommer mig at være ret daarlig begrundet. Jeg vil henvisse til, at man endog fra betydelig fremragende Side i den juridiske Verden har høvdet Retten for et Barn til at bære sin Faders Navn. Hvis jeg